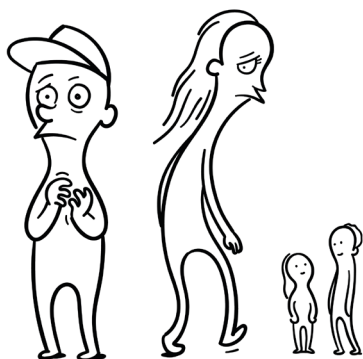

Ekkelt

HJERNELÆRING | FORTELLING

Ellen er kvalm. Hun vet ikke hva pappa har smurt på brødsnivene, men det lukter vondt og det ser giftig ut, og selv om det er lenge siden frokost, kan hun nesten kjenne at den prøver å ta løpefart for å komme opp igjen av magen hennes.

Hun kaster et blikk bort på Knut. Han har sett på henne hele timen. Det er ekkelt. Han har et sånt rart uttrykk i ansiktet. Kan han ikke bare se en annen vei? Det er akkurat som om øynene hans får de dustete ordene han sa i friminuttet til å blande seg med den ekle matlukta, og det vrenger seg i henne, fra helt nederst i ryggen.

Ellen pakker sammen nista og legger den tilbake i sekken. Læreren legger ikke merke til det. Hun sitter med nesa nedi boka hun leser for dem, men Ellen vet ikke hva den handler om, hun klarer ikke å konsentrere seg.

Når det endelig ringer ut til storefri løper de andre foran henne ut i skolegården. Det er godt med den kjølige lufta mot huden. Ellen setter seg med

ryggen inntil veggen, og ser på de andre som spiller dødball. Hun skvetter da hun merker at noen setter seg ned ved siden av henne.

«Skal vi ikke gå bort og spørre om vi får bli med, da?». Det er Knut. Ellen har lyst til å reise seg og gå sin vei, men før hun rekker å gjøre det fortsetter han. «Det er så gøy når vi to er på lag. Jeg ler nesten aldri så mye som vi to gjør da.»

Ellen blir sittende. Det er sant. Det er veldig morsomt å spille dødball med Knut. Men hvorfor måtte han si de teite tingene? Hun ser på ham. Han smiler.

«Unnskyld for det jeg sa i sted», sier han. «Det var ikke meningen, ordene stokka seg helt feil.»